

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2021. július 10. XV. Évfolyam 28. szám

Máriabesnyőn jártunk

„Sokfélék az adományok, de a Lélek ugyanaz. A szolgálatok is különfélék, de az Úr ugyanaz.”
– írja Szent Pál, s ezt mindannyian tapasztalhatjuk Egyházunkban, amikor mások ötleteit meghallgatva, egymást kiegészítve próbálunk megvalósítani olyan feladatokat, melyek által közelebb kerülhetünk Istenhez és egymáshoz is. A feladatok alatt nem csupán a munkavégzést értjük, hanem az élet bármelyik területét, köztük a szabadidő tartalmas eltöltését, kikapcsolódást is. Egyik – zarándokolni szerető – testvérünk elképzelését támogatva többen is meghallottuk a Lélek hívását egy biciklis zarándoklatra, melynek úti célja a máriabesnyői bazilika volt az elmúlt vasárnapon, két nappal azután, hogy Mária Erzsébetnél tett látogatására emlékeztünk.

Bár a zarándoklat reggelén az eredeti jelentkezők fele gyűlt egybe, de lelkesedésünk a duplájára nőtt. Mindkét nemből minden évtized képviseltette magát a 30 és 60-as korosztály között. A Jézus Szíve Otthonban bemutatott szentmisén együtt vettünk részt a lakókkal, majd Benke István atya meglepetésimája következett az udvaron a lakók érdeklődése közepette. István atya először felidézte, hogy azért gyűltünk egybe kerékpárjainkkal együtt, hogy az Úr áldását és gondviselő oltalmát kérjük magunkra és szeretett járgányainkra, majd ekként könyörgött értünk és nevünkben:

Mennyei Atyánk! Te ajándékozol meg bennünket a kerékpározás örömeivel.

Kérünk, add, hogy hála töltse el szívünket, amikor tekerés közben szemlélhetjük csodálatosan megteremtett világodat!

Add, hogy a józanság Lelke vezesse egészséges testünket, mely a Te Szentleked temploma!

Add, hogy sose legyünk felelőtlenek, - és amikor csak lehet – betartsuk a KRESZ szabályait!

Add, hogy okosak és gyors reagálásúak legyünk, hogy ki tudjuk védeni mások ügyetlenségeit!

Add, hogy azonnal segítségére siessünk rászoruló, bajba jutott embertársainknak!

Add, hogy ne felejtsük: sem defekt, sem koccanás, sem bármely alkatrész elromlása, sem kerékpárunk elvesztése, sem rossz idő, sem más egyéb nem szakíthat el bennünket a Te szeretetedtől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van!

Majd szenteltvizet hintve, az utazók Krisztushordozó pártfogójához, Szent Kristófhhoz társulva kérte Mennyei Atyánkat, hogy áldja meg és oltalmazza minden veszélytől kerékpárjainkat. Minket is - kik ezek használatával járjuk a jézusi tanítványság útját - az Ő oltalmába ajánlott, hogy egykor megérkezzünk az igazi végcélba, és örökre Vele élhessünk a mennyben Krisztus, a mi Urunk által.

Mivel az Erzsébetet látogató Máriához csatlakozva kívántunk útra kelni, lelki útravalóként az ünnep olvasmányát meghallgatva indultunk el azzal a vidámsággal, melyre Szofniás próféta biztat bennünket. (3, 14-18.)

Városunkból kiérve madárcsicsergés közepette a nyíló hársak finom illatát beszippantva a teremtett világunk minden szépségét élvezhettük. Az Isaszeg előtt lévő keresztnél megállva rátekinttünk eddigi életutunk keresztségeire, testi-lelki sebzettségeire, azoknak hatásaira, s közösen fedeztük fel bennük Isten éltető jelenlétét.

Második pihenőhelyünk egy isaszegi fagyizóban volt, ahol Pál apostolnak a vendégszeretet gyakorlásáról szóló buzdítását felolvasva mindnyájunkban ugyanazok a gondolatok fogalmazódtak meg. (Róm. 12, 9-16)

Gödöllőn az emelkedők kikerülésének próbálkozása közben ráismerhettünk saját életutunk kisebb-nagyobb hepehupáira, tévedéseire, felismeréseire, majd Besnyő határában a tévelygéseinkben érkező segítő kegyelemeket is felfedezhettük egy jó szándékú útbaigazítás által.

Hálatelt szívvel elérkeztünk úti célunkhoz, ahol a kis dallamcsengő éppen belekezdett a *Boldogasszony anyánk* lejátszásába. A bazilika kertjének filagóriájában telepedtük le a magunkkal vitt elemózsia elfogyasztására. Ez jó alkalom volt az úti élmények megosztására és egymás vendégül látására.

A szép nap kegyelmeit élvezve meg sem lepődtünk, hogy visszainduláskor – mintegy búcsúzásul - ismét megszólalt a dallamcsengő. Hazaútban csak egy helyen álltunk meg, hogy a fagyizó finomságainak fogyasztása közben újraéljük napunk édesítő lelki élményeit is.

Végcélunk nem lehetett más, mint templomunk, ahol az első vasárnapi szentségimádás közben az oltáron lévő Oltáriszentség elé borulva hálát adhattunk az Úrral és egymással töltött napunkért.

-a bővülni vágyó zarándokcsapat-

Szent Anna oltalmában

Keresztanyám után kaptam a nevemet, aki az anyukám testvére volt. Mivel mind a ketten keresztszülőnek hívták egymást, megegyeztek, hogy a nevüket is adják a keresztgyerekeiknek. Nekem eredetileg még a Mária is anyakönyvezve volt az Anna után, de az idők folyamán az valahogy lemaradt, és csak az Anna van beírva, azt használom.

Nem nagyon voltam megelégedve a nevemmel, de már megszoktam. Gyerekkoromban inkább Anninak, Annikának hívtak kedveskedésből, így valaki félrehallva még Anikónak is nevezett.

A családban akkoriban nem volt szokás a névnapról megemlékezni, még a születésnapok is csendben, munkával teltek. Kicsi koromtól kezdve hordott a templomba anyukám, de akkor még nem értettem belőle semmit. Aztán persze, jártam hittanra, de a védőszentekre nem emlékszem, szó volt-e róluk. Bibliánk nem volt otthon, hogy olvastam volna, csak amit hittanon hallottam, az maradt meg.

Azt viszont később olvastam, hogy a hagyomány szerint Joachimnak és Annának sokáig nem volt gyermeke, amit nagyon szégyelltek, és sokat imádkoztak gyermekáldásért. Amikor Mária megfogant, a Lélek által tudták, hogy kegyelemmel teljes lesz. Születése után fogadalmukat betartva Istennek ajánlották fel, és a templomban nevelkedett.

Fiatalabb koromban nem voltam nagyon templomba járó, de mindig hittem Istenben. Már Pécelen laktam, a lányomtól kaptam egy Szűzanya képet, amin édesanyjával, Szent Annával van ábrázolva. Ezt nagyon megszerettem, most is őrzöm a nappaliban. Ő biztosan védelmezett a tudtomon kívül és a kérésem nélkül is, mert visszaterelt a helyes útra. Azóta már én is másként nézek rá. Abban hasonlítok Szent Annához, hogy mára én is imádságos lettem. Nemcsak magamért, családtagokért, hanem az egész egyházközségért, minden emberért. Főként Máriához fordulok segítségért, közbenjárásért, Szent Annához szóbeli imákat nem mondok. Viszont nagyon közel van szívemhez, és örömmel, bizalommal éneklek: „*Szent Anna, Szent Anna, Jézus Krisztus nagyanyja, légy híveid oltalma!*” Tapasztalom is, hogy jó nagymamaként oltalmaz bennünket. Most leginkább azért, hogy a dédunokám keresztelőjére készülhetünk. Ha időnként el is távolodnak a fiatalok Istentől, van hova visszatérniük, a kicsi korban elhintett magok szárba szökkennek. Ebben biztosan segítenek bennünket a szentek.

Bóta Józsefné

Vizet keresnek a szűkölködők és a szegények, de nincs, a nyelvük száraz a szomjúságtól. Én, az Úr, meghallgatom őket, én, Izrael Istene, nem hagyom el őket.

Folyókat fakasztok a kopasz dombokon, és forrásokat a völgyek ölén. A pusztaságot tóvá változtatom, vizek forrásává a kiaszott földet.

A sivatagban cédrust növeszték, akácot, mirtuszt és olajfát; a pusztában fenyőt ültettek, platánt és ciprust, egymás mellett. Hogy így mindenki lássa és megtudja, megmondolja és megértse: Az Úr keze vitte ezt végbe mind, Izrael Szentje teremteté.

Iz 41,17-20

Isten hozzám szóló Igéje

Isten léte és a földi létünk értelme bárki számára nyilvánvaló, ha a természetet nézi.

Manapság nem nézzük eleget... ha nézzük is, távoli helyeket akarunk felfedezni, mintha bármelyikünk is képes lenne egy full-os bakancslistát kipipálva az egész Földet, mindent megismerni.

Már sokszor megtapasztaltam, hogy átlagos hétvégén vagy hét

közben, két kötelesség vagy úti cél közben kapott szabadidő mindig rejt magában valami jót is, még ha másképp is alakul a nap, szét akar esni.

Így történt ez velem a budaörsi fotó napján is. Mozgalmas, szétesős, előre nem jól tervezhető napnak látszott, ezért „ebédidőt” eszközölve magamnak - holott az embernek gyakran nincs ideje megállni még enni sem - lelassítva a napot, bakancsot felvéve sétáltam a budaörsi kopárokon.

Az út egy zsákutcába vitt, egy utolsó sziklára, ahonnan csak visszafelé van út. Az út legvégén ott ágaskodott a fenyő az utolsó kopár sziklán, élettelen ellentétes feltételek között. És a „pusztában fenyőt ültetek” „az Úr keze vitte végbe ezt mind” előző vasárnapi szentmise olvasmány „véletlenül” ott termett a szemem előtt, hogy Úr emlékeztessen, mindig ott van velem a Lélek által, nemcsak a templomban, hanem folyamatosan, ha figyelek rá.

Mit mondott tehát a fenyő a kopárban? Mit mondott a véletlen bibliai szakasz? Azt, hogy szenteljek időt, figyeljek a Lélek hangjára, vagyis az Igazán fontos dolgokra. **Medveczky Lilla**

Köszönet: Kedves Testvérek! Bizonyára emlékeztek arra a kezdeményezésemre, amit szeretett közösségem fennállásának 100. jubileumi évében indítottam annak érdekében, hogy hajdani rendtársunkról, Szabó Mária SJC testvéréről közterületet nevezzenek el városunkban. Arra gondoltam ugyanis, e kivételes személyiség érdemeinek méltó elismerése lenne, ha neve fennmaradna, és városunk lakói, valamint az idelátogatók előtt hosszabb idők távlatában is példaképként megjelenne.

Pécel dokumentumai és közösségünk emléktöredékei hűen leírják a 2. világháború idején történt tragédiát. Ezek szerint a rászorulóknak megsegítésén fáradozó fiatal testvérünk életét tisztasága védelmezése közben egy erőszakoskodó orosz katona 11 késszúrása vette el. Közösségünk vértanúként, városunk pedig a település első női hősi halottjaként tiszteli.

Mivel a tragédia Rákoscsaba felől hazaútban történt, a róla való elnevezésre szinte kínálta magát az a Damjanich és Határ utat összekötő gyalogos átjáró, melynek átadása remélhetően még ez évben elérkezik. A Polgármesteri Hivatalhoz benyújtott kérelmemet sokan támogatták aláírásaitokkal és imáitokkal. Örömmel fogadtam a héten érkezett választ, mely szerint az átjáró *Szabó Marika sétány* néven fog szerepelni az átadás után. Emléktábla kihelyezésére is lesz lehetőség, ami vértanú testvérünkre írásban emlékezteti majd az arra járókat. Dicsőség Istennek! Hálás köszönettel

Kurczina Terézia SJC

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.

Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com

Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!

Pécel, 2021. Júl. 11 – 18.

Évközi XV. hét

	Jeles napok	Szentmise	Miseszándék	Egyéb programok
10	SZOMBAT		Előesti sztm: 18:00	élő családtagok gyógyulásáért
11	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 15. VASÁRNAP	10:30 18:00	+Wagner Károly és Tóth Sándor a Tóth család + tagjai
12	HÉTFŐ		7:30	é Gábor
13	KEDD	<i>Szt Henrik</i>	—————	
14	SZERDA	<i>Lellisi zt Kamill</i>	—————	
15	CSÜTÖRTÖK	Szt Bonaventura	—————	
16	PÉNTEK	<i>Kármelhegyi Boldogasszony</i>	7:30	élő és + családtagokért
17	SZOMBAT	<i>Boldog Gajdics Péter Pál</i>	Előesti sztm: 18:00	családtagok lelki megnyugvásáért
18	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 16. VASÁRNAP	10:30 18:00	+Bozsik József Sörös Mihály, fel Klára, valamint Czétényi Sándor

– Jövő héten a keddi és szerdai szentmise, valamint a **plébániai fogadóórák** táboroztatás miatt **elmaradnak**.

– A karitászcsoporthoz tanszereket gyűjt rászoruló gyerekek számára. Füzeteket, írószereket, tolltartókat és egyéb, tanúláshoz szükséges eszközöket kérnek, melyeket a szentmisék idejében a hittanterem előterében lehet elhelyezni augusztus 8-ig.